

Žalující římsko-katolický farní kostel domáhal se na žalované obci, by byla uznána povinnou znovu postavit a opravit kamenný kříž na kostelní cestě. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) neprávem spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud nepřiznal žalujícímu kostelu oprávnění nastupovati na žalovanou obec o požadované plnění. Žalující kostel domáhá se na žalované obci znovuzřízení a opravy povaleného kříže a toto své žádání opírá o listinu, pokud se týče o závazek obsažený v listině ze dne 20. října 1795. Listinou tou zavázali se rychtář, starší a osadníci žalované obce kříž, který u obce postavili a o který ve sporu jde, opravovati, v případě zkázy znovuzřídit a udržovati. V listině není zmínky o tom, proti komu se závazek činí, aniž, že závazek ten byl někým, nanejvýš žalujícím kostelem, pokud se týče jeho zástupcem přijat. Aby však řečený závazek jako smluvní závazek, za nějž jej žalující strana pokládá a o nějž se opírá, proti žalujícímu kostelu platil, musil by se státi proti někomu, nanejvýš proti žalujícímu kostelu a býti od něho přijat (§ 861 obč. zák.). O tom v listině nic není a okolnosti, jež žalující strana v první stolici uvedla a z nichž dovozovala, že závazek byl učiněn proti žalujícímu kostelu a že tento jej přijal, totiž okolnost, že farář žalujícího kostela kříž vysvětil a že listina jest uschována v archivu kostela, nejsou, jak správně seznal odvolací soud, okolnostmi, z nichž by bylo lze na řečený předpoklad oprávnění žalujícího kostela, požadovati na žalované obci splnění závazku, bezpečně usuzovati (§ 863 obč. zák.). Podle listiny a podle toho, co shora uvedeno, nelze žalujícímu kostelu přiznati žalobní nárok a byl nárok ten odvolacím soudem právem (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) zamítnut. Kdo jest oprávněn o splnění závazku na žalovanou obec nastupovati, jest mimo rámeček sporu a netřeba se jí zabývati.

Čís. 9523.

Dědickou přihlášku ze závěti nelze odmítnouti jen proto, že dědic nepředložil závěť, aniž tvrdil, kde jest. K výkazu dědického důvodu jest dědici určiti lhůtu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R I 883/29.)

Pozůstalostní soud zamítl dědické přihlášky ze závěti, jež podala Ella S-ová jménem svým a jménem své poručenky Eriky Františky S-ové. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se dědická přihláška Elly S-ové přijímá na soud; usnesení nižších soudů ohledně dědické přihlášky Eriky Františky S-ové zrušil a uložil pozůstalostnímu soudu, by rozhodl o její přihlášce.

D ů v o d y:

Nižší soudy vycházely správně z předpokladu, že si Ella S-ová jménem vlastním i jménem své poručenky Eriky Františky S-ové vyhradila při roku dne 4. března 1929 lhůtu do 1. května 1929 k dědické přihlášce ze závěti z roku 1925. Tuto přihlášku učinila pak jménem vlastním podáním ze dne 30. dubna. Jménem své poručenky podáním z téhož dne přihlásila se k dědictví ze závěti ze dne 26. března 1922, vyhradivši si přihlásiti se z pozdější závěti, najde-li se. Pozůstalostní soud zamítl jejich přihlášky z domnělé závěti z roku 1925 proto, že neprokázala tento dědický důvod. Rekursní soud toto rozhodnutí potvrdil, dodav, že dědičky tuto závěť nepředložily, aniž tvrdily, kde jest, že tudíž nepodaly průkaz ve smyslu § 799 obč. zák. Tato rozhodnutí, pokud jde o dědickou přihlášku Elly S-ové, odporují předpisu § 121 nesp. říz., který ustanovuje, že každá dědická přihláška učiněná v předepsané formě má býti soudem přijata. Důkaz dědického důvodu může býti podán dodatečně. O přihlášce Elly S-ové není pochybnosti, že formou odpovídá zákonu (§ 121 nesp. říz. a §§ 799 a 800 obč. zák.). Měla tudíž býti přijata na soud a k výkazu dědického důvodu měla býti dědičce dána lhůta. Proto bylo jejímu dovolacímu rekursu vyhověno. Věci pozůstalostního soudu bude, by dědičce ustanovil lhůtu k řečenému průkazu, vyslechna po případě účastníky (§ 2 čís. 5 nesp. říz.). Pokud jde o dědickou přihlášku nezletilé Eriky Františky S-ové, odporují rozhodnutí nižších soudů spisům, neboť rozhodly o přihlášce, kterou nepodala, a pominuly přihlášku, kterou podala, totiž přihlášku ze závěti ze dne 26. března 1922. Proto bylo nutno obě usnesení v tomto směru zrušiti a naříditi, by pozůstalostní soud o ní rozhodl. O její přihlášce ze závěti z roku 1925 prozatím nelze jednati. Nutno připomenouti, že o promeškání lhůty dědičkami k dědickým přihláškám nelze mluvíti již proto, že pozůstalostní soud podle spisů jim dosud ve smyslu § 120 nesp. říz. neurčil lhůtu. Ohledně nezletilé dědičky platí ostatně předpis § 120 druhý odstavec nesp. říz. Proto bylo i dovolacímu rekursu nezletilé Eriky Františky S-ové vyhověno a uznáno, jak se stalo.

Čís. 9524.

Nemůže býti pozemkové služebnosti, kde není rozumného důvodu, by se jednoho pozemku užívalo ve prospěch druhého. Prospěch nemusí se však jeviti v majetkové hodnotě.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R I 946/29.)

Žalovaní chodili po pozemcích žalobců pro vodu k studánce pozemku čís. kat. 117 (patřícím osobě třetí). Žalobou, o niž jde, domáhali se žalobci proti žalovaným rozsudku, že vlastnictví žalobců k pozemkům není nijak obmezeno a že žalovaní jsou povinni to uznati a zdržeti se všeho zasahování do vlastnictví žalobců. V žalobě tvrdili žalobci najmě, že žalovaní nepotřebují choditi ke studánce po pozem-